

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 septembrie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Anenii Noi din 18 ianuarie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2017, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, de avocații Bolocan Ludmila și Ursachi Alexandru în numele inculpatului

Melenciuc Victor XXXXXX, născut la xxxxxx, originar și domiciliat în s.Xxxxxxx, r-nul XXXXXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 02.09.2014 - 18.01.2017;
2. Instanța de apel: 09.02.2017 - 30.05.2017;
3. Instanța de recurs: 03.08.2017 - 27.09.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 18 ianuarie 2017, Melenciuc Victor a fost condamnat în baza art.151 alin.(4) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a încasat de la Melenciuc Victor în beneficiul statului cheltuielile pentru efectuarea expertizei psihiatrico-psihologică legală staționară în sumă de 6729 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Melenciuc Victor, la 24 mai 2014, aproximativ între orele 17.00 - 18.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică și aflându-se pe imașul din preajma s.Delacău, r-nul Anenii Noi, în procesul unei certși spontan apărute între el și Dutca Ivan, urmărind scopul provocării leziunilor corporale grave acestuia, l-a lovit violent de două ori cu pumnul în cap, cauzându-i astfel vătămări corporale sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă cu hematom comprensiv epidural, care se califică ca vătămări corporale grave și au legătură causală cu survenirea decesului victimei la 28 mai 2014.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către avocații L.Jizdan și L.Bolocan în numele inculpatului, care au solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, indicând că hotărârea este bazată doar pe presupuneri, fără a se ține seama de declarațiile inculpatului date în cadrul primei instanțe și care coroborează cu materialele cauzei; - conform raportului de expertiză hematomul putea fi înlăturat chirurgical, însă nu a fost efectuată intervenția din cauza că persoana se afla în comă alcoolică; - martorul L.Dutca nu a declarat că inculpatul i-ar fi aplicat careva lovituri lui I.Dutca, mai mult dânsa a declarat că dînșii erau în relații bune, fiind prieteni din copilărie; - leziunile victimei puteau fi rezultatul căderii lui, deoarece dânsul se afla în stare avansată de ebrietate și se deplasa cu un cuptor electric în

mână; - nu au fost întreprinse măsuri eficiente de a stabili în ce condiții au fost cauzate vătămările corporale grave.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2017, au fost admise apelurile declarate de avocații L.Jizdan și L.Bolocan în numele inculpatului V.Melenciuc, inclusiv din oficiu, casată parțial sentința, în partea încasării în beneficiul statului a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei psihiatrico-psihologică legală și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care a fost respinsă cererea procurorului privind încasarea de la V.Melenciuc în beneficiul statului cheltuielile pentru efectuarea expertizei psihiatrico-psihologică legală nr.16 sn-2016 din 22.03.2016, în sumă de 6729 lei, ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, dovedesc vinovăția lui V.Melenciuc în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art.151 alin.(4) Cod penal. Vinovăția inculpatului se confirmă prin probele prezentate de către partea acuzării, cercetate în ședința de apel, și anume declarațiile succesivului părții vătămate L.Dutca, a martorilor S.Ipati, T.Chiperi, I.Chiperi, A.Eremia, A.Ignat, V.Ignat și actele cauzei - procesele-verbale de consemnare a infracțiunii din 08.08.2014, de audiere a lui V.Melenciuc din 13.08.2014, de verificare a declarațiilor lui V.Melenciuc la locul infracțiunii din 15.08.2014 și foto-tabelul, de informare despre finisarea urmăririi penale; rapoartele de primire a informației prin telefon privind comiterea infracțiunii din 26.05.2014, de constatare medico-legală nr.085 din 29.05.2014, nr.096/D din 19.08.2014, de expertiză psihiatrico-psihologică legală staționară nr.16sn-2016 din 22.03.2016; certificatul medical constatator al decesului lui I.Dutca.

Instanța de apel a respins ca nefondate alegațiile apărării, precum că la urmărirea penală în privința inculpatului ar fi fost aplicată influența de către colaboratorii organelor de drept, pe motiv că inculpatul nu a contestat careva acțiuni ale organului de urmărire penală, iar prin ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 19.04.2017 emisă de procurorul în Procuratura Anenii Noi, E.Roșior, s-a refuzat în pornirea urmăririi penale pe faptul pretinselor acțiuni ilegale ale colaboratorilor de poliție Anenii Noi și s-a dispus clasarea procesului penal, deoarece nu există fapta infracțiunii.

La fel, instanța de apel a respins argumentul apărării, precum că I.Dutca era bolnav de epilepsie și fiind în stare de ebrietate putea să cadă singur, deoarece, potrivit rapoartelor de expertiză medico-legală nr.085 din 19.06.2014 și nr.096/D din 19.08.2014, localizarea loviturilor care au fost aplicate de către inculpat părții vătămate în regiunea capului, cu puțin timp înainte de internare în staționar, au legătură causală directă cu survenirea decesului, care conform tabloului de la locul comiterii infracțiunii coincide cu declarațiile date de inculpat la urmărirea penală. Mai mult, martorul S.Ipati care activează ca soră medicală din anul 1996, a declarat că partea vătămată niciodată nu s-a adresat la medic și nu cunoaște că acesta să fi suferit de careva boli.

De asemenea, instanța a respins și argumentul apărării, precum că hematoma putea fi înlăturat printr-o intervenție chirurgicală, care nu a fost efectuată, din motiv că persoana se afla în comă alcoolică, acesta fiind interpretată ca o presupunere, nefondată pe probe, deoarece din raportul de expertiză medico-legală nr.096/D din 19.08.2014 rezultă cert că moartea lui I.Dutca a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale închise cu hematom compresiv epidural, parieto-temporal pe stânga, iar trimiterea apărării la faptul că „analizând mai profund raportului de expertiză...” ține doar de competența unui expert care dispune de cunoștințe speciale în domeniu.

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiat motivul invocat de apărare, precum că nu a fost demonstrat motivul cerții dintre inculpat și partea vătămată, deoarece, pe de o parte inculpatul a comunicat că conflictul s-a iscat de la faptul că ei nu au putut conveni cine să întoarcă vacile, iar pe de altă parte, motivul conflictului, în speță, nu este determinant la calificarea acțiunilor inculpatului.

Instanța a menționat că, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite care, conform art.16 Cod penal, face parte din categoria celor deosebit de grave, motivul săvârșirii infracțiunii, de urmările prejudiciabile, de persoana inculpatului care anterior nu a fost condamnat și se caracterizează pozitiv, și corect a conchis că scopul educativ și preventiv al pedepsei în privința inculpatului poate fi atins numai prin numirea pedepsei cu închisoare.

Concomitent, instanța de apel a considerat eronată concluzia primei instanțe privind încasarea în beneficiul statului a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei psihiatrico-psihologică legală din 22.03.2016 în sumă de 6729 lei.

Reținând prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța a menționat că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile când este necesar a stabili gradul de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, cauza morții, se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Conform art.34 alin.(3) Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr.1086-XIV din 23.06.2000, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazurilor când aceasta se solicită de către părțile la caz.

Astfel, expertiza psihiatrico-psihologică legală nr.16 sn-2016 din 22.03.2016, a fost dispusă de către instanța de judecată în vederea constatării stării psihice a inculpatului, pe motiv că au apărut îndoieli cu privire la starea de responsabilitate a acestuia, fiind depistată în speță o situație în care se dispune obligatoriu expertiza.

Reținând prevederile normelor legale menționate supra, instanța de apel a casat sentința primei instanțe, dispunând respingerea cererii procurorului privind încasarea în beneficiul statului a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei în sumă de 6729 lei, ca fiind neîntemeiată.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate au declarat recursuri ordinare procurorul și avocații L.Bolocan și A.Ursachi în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea deciziei în partea respingerii cererii de încasare de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei psihiatrico-psihologice legale staționare în sumă de 6729 lei, invocând că de către stat au fost suportate cheltuieli pentru realizarea expertizei, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, iar instanța, contrar prevederilor legale, nu a dispus acest fapt;

- avocații L.Bolocan și A.Ursachi în numele inculpatului, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat; - instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor părții apărării, nu a apreciat multilateral și obiectiv probele prezentate care dovedesc cu certitudine nevinovăția inculpatului, condamnarea căruia se bazează doar pe probele administrate de partea acuzării în cadrul urmăririi penale, unde inculpatul a fost impus să recunoască vinovăția sa; - conform procesului-verbal de verificare a declarațiilor inculpatului de la locul infracțiunii din 15.08.2014, lovitura a fost aplicată cu mâna dreaptă, iar

consecințele faptei prejudiciabile sunt pe stânga, astfel nu a fost stabilită legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmări; - hematomul depistat la partea vătămată putea fi înlăturat printr-o intervenție chirurgicală, care nu a fost efectuată, deoarece ultimul se afla în comă alcoolică; - instanța neîntemeiat a respins cererea apărării privind audierea expertului medico-legist, astfel încălcând dreptul la apărare a inculpatului; - inițial inculpatul a fost audiat în calitate de martor, fiindu-i încălcat astfel dreptul la apărare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Cu privire la recursul ordinar declarat de către procuror.

Potrivit textului recursului declarat, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii contestate prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Colegiul reține că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică decizia instanței de apel referitor la respingerea cererii privind încasarea de la inculpatul V.Melenciuc a cheltuielilor în beneficiul statului în sumă de 6729 lei, considerând că neîntemeiat a fost casată sentința primei instanțe în partea dată.

Temeiul invocat de procuror Colegiul penal îl consideră neîntemeiat din următoarele considerente.

Astfel, potrivit art.227 alin.(1) și (3) și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Conform art.143 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către instanța de judecată pentru a stabili starea psihică a inculpatului – în cazurile în care apar îndoieli cu privire la starea de responsabilitate, plățile necesare pentru efectuarea expertizei urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

La caz, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale în privința inculpatului V.Melenciuc în mărime de 6729 lei, sunt cheltuieli efectuate în cadrul primei instanțe întru acumularea probatoriului necesar și acestea, reieșind din prevederile normelor sus menționate, sunt trecute în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului.

Mai mult, conform art.34 alin.(3) din Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr.1086-XIV din 23.06.2000, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazurilor când aceasta se solicită de către părțile la caz. Prin încheierea Judecătoriai Anenii Noi din 05.02.2016, s-a dispus efectuarea expertizei judiciar-psihiatrice în comisie staționar pentru a stabili care este starea psihică a inculpatului V.Melenciuc, în conformitate cu art.143 Cod de procedură penală.

Constatat că prima instanță neîntemeiat a dispus încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare suportate la realizarea expertizei psihiatrico-psihiologice.

Astfel, temeiul prevăzut de pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat de procuror, dat fiind faptul că acesta poate fi aplicat

numai în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, pe când instanța de apel, respectând prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, și-a argumentat hotărârea în partea respingerii solicitării procurorului de a încasa de la inculpat cheltuielile judiciare, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Cu privire la recursurile ordinare declarate de către avocații L.Bolocan și A.Ursachi în numele inculpatului.

Potrivit textului recursului, recurenții invocă ca temeiuri de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii ori faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportând norma menționată la situația în cauză, Colegiul penal conchide că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare, iar reieșind din textul recursurilor, recurenții de fapt critică procedura de apreciere a probelor, care ține de starea de fapt a cauzei și care a fost deja statuată de către instanțele de fond, de competența căreia este stabilirea acesteia.

Colegiul penal reține că instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, prin prisma art.100 Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității lor, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și, astfel, ajungând la concluzia corectă că anume V.Melenciuc a săvârșit fapta prevăzută de art.151 alin.(4) Cod penal.

Temeiurile invocate de recurenți referitor la nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu pot fi reținute, deoarece atât prima instanță, cât și instanța de apel au motivat condamnarea inculpatului prin faptul că, acuzarea a prezentat suficiente probe, care cert dovedesc vinovăția acestuia în săvârșirea faptei imputate, și anume declarațiile succesului părții vătămate L.Dutca, a martorilor S.Ipati, T.Chiperi, I.Chiperi, A.Eremia, A.Ignat, V.Ignat și actele cauzei - procesele-verbale de consemnare a infracțiunii din 08.08.2014, de audiere a lui V.Melenciuc din 13.08.2014, de verificare a declarațiilor lui V.Melenciuc la locul infracțiunii din 15.08.2014 și foto-tabelul; rapoartele de primire a informației prin telefon privind comiterea infracțiunii din 26.05.2014, de constatare medico-legală nr.085 din 29.05.2014, nr.096/D din 19.08.2014; certificatul medical constatator al decesului lui I.Dutca.

Totodată, declarațiile inculpatului depuse în cadrul urmăririi penale coroborează cu procesul-verbal de verificare a declarațiilor acestuia la locul infracțiunii, cu planșa fotografică, potrivit căreia inculpatul a indicat locul unde s-au petrecut toate acțiunile, a confirmat că l-a lovit pe I.Dutca cu pumnul în cap, de la ce ultimul a căzut jos, în acel timp l-a lovit de câteva ori cu piciorul, iar revenind la fața locului peste 20 de minute, a văzut că partea vătămată se afla la pământ și se simțea rău. La fel, și succesul părții vătămate a confirmat faptul că între inculpat și partea vătămată a avut loc un conflict, deoarece soțul său, I.Dutca, a venit acasă mai devreme și i-a spus că s-a certat cu V.Melenciuc.

Pe lângă aceasta, potrivit raportului de expertiză psihiatrico-psihologică legală staționară nr.16sn-2016 din 22.03.2016 efectuată în privința inculpatului, acesta a relatat experților că „a bătut un om, dar nu l-a omorât”. Deci, inculpatul nu a negat faptul aplicării loviturilor în cap părții vătămate.

Nu pot fi reținute nici argumentele recurenților, precum că partea vătămată ar fi suferit de epilepsie și acesta s-ar fi lovit de la căderea propriului corp, deoarece aceste argumente se combat prin localizarea loviturilor, care conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr.085 din 19.06.2014 și nr.096 din 19.08.2014, au fost aplicate în regiunea capului și confirmă declarațiile inculpatului date la urmărirea penală, prin care a descris modul cum l-a lovit pe I.Dutca.

La fel, martorul S.Ipati, care a declarat că activează în calitate de medic de familie al OME Delacău din 1996 și în această perioadă partea vătămată nu s-a adresat niciodată la medic și nu cunoaște despre faptul că acesta ar fi suferi de careva boli, inclusiv epilepsie, iar la materialele cauzei nu este nici un act care să confirme acest fapt.

De asemenea, argumentul apărării, precum că la urmărirea penală în privința inculpatului ar fi fost aplicată influența de către colaboratorii organelor de poliție, care l-ar fi constrâns să recunoască vinovăția, nu pot fi luate în considerație, pe motiv că, în primul rând, inculpatul nu a contestat careva acțiuni ale organului de urmărire penală, iar în al doi-lea rând, prin ordonanța din 19.04.2017, emisă de procurorul în Procuratura Anenii Noi, E.Roșior, s-a refuzat în pornirea urmăririi penale pe faptul pretinselor acțiuni ilegale ale colaboratorilor de poliție Anenii Noi, dispunându-se clasarea procesului penal, deoarece nu există fapta infracțiunii, ordonanță ce nu a fost contestată de partea apărării în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Afirmațiile apărării, precum că hematomul putea fi înlăturat chirurgical, astfel nu survenea decesul părții vătămate, fapt ce a fost imposibil de realizat deoarece acesta era în comă alcoolică, nu poate fi reținut, pe motiv că reprezintă o presupunere și o metodă de apărare aleasă de recurenți. Însă, din raportul de expertiză medico-legală nr.096/D din 19.08.2014, rezultă cert că moartea lui I.Dutca a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale închise cu hematom compresiv epidural, parieto-temporal pe stânga, iar concluziile din acest raport au fost făcute de către o persoană (expert) care dispune de cunoștințe speciale în domeniu.

Aceste probe, luate în ansamblu, nu trezesc careva dubii și dovedesc vinovăția lui V.Melenciuc în comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(4) Cod penal - vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția lui V.Melenciuc, după cum rezultă din sentința primei instanțe și decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei, ulterior cercetate și apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Totodată, Colegiul penal atestă că argumentele invocate de recurenți referitor la achitarea inculpatului, pe motiv că probele administrate în cauză nu dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar.

La acest capitol, Colegiul penal remarcă că, conform art.27 și art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel, iar instanța de recurs poate interveni în soluția instanței de apel, doar în cazul în care se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Prin urmare, motivele invocate de recurenți ce țin de starea de fapt, de afirmațiile precum că incorect au fost apreciate probele administrate în cauză, Colegiul penal le respinge ca fiind inadmisibile. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea lui, de

vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care fac referință recurenții, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor părții apărării în ce privește nevinovăția inculpatului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Referitor la demersul apărării în cadrul instanței de apel, privind audierea martorilor și a medicului legist este unul nefondat. Conform materialelor cauzei avocatul L.Bolocan, la 04.04.2017, a înaintat un demers privind audierea martorilor A.Ignat, V.Ignat, A.Eremia, L.Artimenco, indicând că aceste persoane nu au fost audiate nici la urmărirea penală, nici în cadrul primei instanțe, acesta fiind respins ca nefondat. Ulterior, în cadrul ședinței din 30.05.2017, avocatul A.Ursachi a înaintat repetat un demers de audiere a martorilor A.Ignat, V.Ignat și A.Eremia, care a fost admis. În cadrul aceleiași ședințe, martorii solicitați au fost audiați (f.d.37-39, v.2). Mai mult, conform procesului-verbal al ședinței instanței de apel din 30.05.2017, apărarea nu a solicitat audierea expertului medico-legist și nici avocatul A.Ursachi în cererea sa din 26.05.2017 (f.d.26-27, 4142, v.2). Prin urmare, dreptul inculpatului la apărare, invocat în cererea de recurs a apărătorului A.Ursachi nu a fost încălcat.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reținând prevederile sus-menționate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de procuror și avocații L.Bolocan și A.Ursachi în numele inculpatului V.Melenciuc și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursurilor, fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, de avocații Bolocan Ludmila și Ursachi Alexandru în numele inculpatului Melenciuc Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2017, în cauza penală în privința lui Melenciuc Victor, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu